

Punkt, som Lovforslaget maa siges at angaae, naar man seer paa, hvad der virkelig staaer i Lovforslaget, og ikke paa, hvad der maastee kan blive lagt ind deri, just ikke kan betegnes som saa overordentlig vigtigt, og dernæst, at det, der positivt bringes i Forslag, efter min Mening, — og jeg kan i saa Henseende igjen henvisse til den ærebe Minister —, ikke just er helbigt. Forslaget gaaer ikke ud paa at give et Supplement til Hegnansordningen i den Retning, at der kan gjøres Klager gjældende imod et Hegns Bestaaffenhed, ikke blot med Hensyn til at det ikke skulde være tilstrækkeligt suffisant, men tværtimod i den modsatte Retning, at det skulde bestaae af Træer og Buske, som havde et usorholdsmæssigt Omfang. Lovforslaget gaaer ikke directe ud paa at afhjælpe de i denne Henseende stedsfindende Mangler, men det handler efter sit Indhold, saaledes som det foreligger nu, kun om den Maade, hvorpaa Klager skulle afgjøres; det gaaer ud paa at indsætte, om jeg saa maa sige, en særegen ny Domsmagt i disse Sager. Jeg troer nu ikke, at der just i denne Henseende er meest Trang til nye Bestemmelser, men det, som Lovforslaget egentlig gaaer ud paa, er, som sagt, at indsætte de communale Myndigheder til Dommere i disse Sager. Det er neppe helbigt at blande disse Myndigheder herind i, og navnlig er det min Mening, at det virkelig er saare uheldigt at bebyrde ikke blot Sogneraadet men ogsaa Amtsrådet med saadanne Afgjørelser, der altid forudsætte en Undersøgelse paa Aastedet. Altsaa, den specielle Side af Sagen, som Lovforslaget angaaer, har ikke nogen overordentlig paatrængende Vigtighed, og hvad der foreslaaes, er i og for sig ikke helbigt. Dertil kommer nu fremdeles, at Lovforslagets Affattelse giver Anledning til — jeg kunde fristes til at sige — en Masse Bemærkninger, ikke blot med Hensyn til ikke saa faa Realitets-spørgsmaal, men ogsaa i Henseende til Formen, hvorfor jeg troer, at Forslaget i hvert Fald kunde trænge til en meget omhyggelig Overveielse, inden det traadte ud i Livet som Lov. Jeg skal tillade mig at dvæle ved nogle Punkter. Jeg skal først gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget er holdt i en saa svævende Form, at det bliver uklart, hvad det egentlig er, det angaaer. § 1 begynder med at sige: Opstaaer der Strid

mellem vedkommende Grundeiere og Brugere om et Hegns Bestaaffenhed o. s. v. Hvad menes nu hermed? Er det kun om Hegnets Bestaaffenhed eller, rettere sagt, om Afgjørelsen af Stridigheder om Hegns Bestaaffenhed? (H. M. Peteresen: Ja!) Hermed stemmer imidlertid ikke § 5, som siger: „den tagne Bestemmelse . . . maa indeholde Regler for, hvo der skal afhjælpe de paagjældende Mangler“ o. s. v. Der siges ikke i § 5, at Bestemmelsen skal gaae ud paa, om der er Mangler tilstede eller ikke, men derimod paa, hvo der skal afhjælpe Manglerne, og hvo der er pligtig til at vedligeholde Hegnet for Fremtiden, og man seer hyderligere af det sidste Stykke i § 5, at her er Tale om noget ganske Andet, end § 1 synes at tyde paa. Det hedder nemlig: „Forsaavidt der angaaende disse Punkter eller i andre Henseender maatte have gyldige og privatrettlige Bestemmelser eller Overenskomster, blive disse at tage til Følge“, hvilket viser, at det ikke forholder sig rigtigt, som den ærebe Forslagsstiller før sagde, at Lovforslaget udelukker Afgjørelsen af egentlige privatrettlige Trætter fra de communale Myndigheder. § 8 hedder det vel, at, naar der under en Sags Behandling efter denne Lov reises Strid om den rette Skjelgrændse, Eiendomstrætte, bliver Sagen forsaavidt at henvisse til Afgjørelse ved Domstolene“, men jeg maa tillade mig at gjøre det ærebe Medlem opmærksomt paa, at der virkelig kan opkomme mange andre Stridigheder af privatrettlig Charakter end, hvor Spørgsmaalet netop er om Skjelgrændsen, og saaledes, som sidste Stykke i § 5 er affattet, maae disse andre Retstrætter antages at skulle være Gjenstand for Afgjørelse af de communale Myndigheder. Men, som sagt, § 1 gjør det tvivlsomt, hvad der er Meningen, thi der tales kun om Hegnens Bestaaffenhed. For at det har været Tanken, at det kun er dette og ikke de andre Spørgsmaal, der omtales i § 5, synes fremdeles dette at tale, at der i § 1 henvises til Synsmændene i Fdg. 29de October 1794 § 17; thi disses Virksomhed er vistnok indskrænket til at afgjøre Spørgsmaal om Hegnets Bestaaffenhed. I Forbigaaende skal jeg bemærke, at det virkelig forekommer mig at være en stor Luxus fra det ærebe